

[Bundvad.]

kun vil få betydning for en meget snæver kreds af de mest velstillede i befolkningen. Dette er også en vej til en slags folkepension, men den indebærer det, at de ældre stadig må være underkastet indtægtskontrol, for at man kan finde frem til de efterhånden færre, der skal falde udenfor ordningen. En sådan tilstand vil rejse meget bestemte krav om fradragsreglernes fuldstændige ophævelse, fordi de under sådanne omstændigheder vil føles ganske særligt krænkende for den allerstørste del af befolkningen.

Fremfor at lade sig drive til stadige mere eller mindre tilfældige reguleringer og lempelser — tænk på det virvar, vi har i dag — fandt vi det derfor rigtigt at imødekomme befolkningens ønsker og søge at lede dem ind i frugtbare baner. Man bør nemlig ikke alene spørge, hvor man begynder, men også hvilken vej man vil gå, og ganske særligt hvor man vil ende.

Derfor foreslog vi at gennemføre folkepension gradvis over en 30 års periode. Slutresultatet skulle være en almindelig pension, ens over hele landet, med satser ca. 33 pct. højere end de nugældende københavnske og gjort værdifast ved, at folkepensionen på ethvert tidspunkt skulle stå i et fast forhold til befolkningens gennemsnitsindtægt, idet den skulle udgøre $\frac{2}{3}$ af denne indtægt.

Vi gjorde med dette forslag et hæderligt forsøg på i takt med samfundsøkonomiens udvikling at opbygge en tjenestemandslignende ordning for alle gamle, men det gik som bekendt ikke så godt. Jo, under valgkampen. Det var, som om man fornam, i hvilken retning befolkningens ønsker går, og der blev givet tilslutning til forslaget — i princippet. Men tilslutningen holdt ikke sommeren 1954 over. Jeg siger ikke dette i bitterhed. Jeg forstår selv forskellen på tilslutning og tilslutning i princippet. Når jeg alligevel nævner det, er det for at få fastslået, at den enighed, som befolkningen troede var tilstede, mere var, skal vi sige platonisk end praktisk.

Det viste sig da også, som det ses i kommissionens betænkning, at hvert af partierne senere mødte med sit eget forslag. Hvad disse forslag går ud på, har de ærede medlemmer læst om eller været med til at

drøfte i partigrupperne, så det kommer jeg ikke ind på, men jeg synes, det er vigtigt at fremhæve, ikke mindst overfor befolkningen, at en skønne dag stod hvert parti i kommissionen med sit eget forslag, hvorefter intet som helst kunne fremmes, da intet parti i dette land er stærkt nok eller stort nok til at kunne gennemføre sine egne forslag. Det kan være godt eller dårligt, som man nu synes, men sådan er vilkårene, og det må man affinde sig med også i denne sag.

Nu måtte ens eget forslag falde, og det kan man beklage, men en fælleslinie, som kunne bære fremover, måtte findes. Kommissionens formand, departementschef H. H. Koch, gjorde på opfordring et forsøg på at trække linierne sammen, men desværre gav forsøget ikke resultat. Alligevel skal kommissionens formand have tak i dag, fordi han gjorde forsøget. Han ville frem, men kunne ikke komme det ad den vej, han mente at kunne foreslå. Derefter var det så, at repræsentanter for det radikale venstre og socialdemokratiet gik i forhandling om en vej frem, og vi blev enige om den fællesindstilling, der danner grundlaget for de forslag, vi nu behandler.

Jeg har opholdt mig noget ved det tilsyneladende rent formelle om kommissionsforhandlingernes gang, for at offentligheden, der interesserer sig så meget for denne sag, skal kunne se baggrunden for, at kommissionen ikke ordnede sagerne i et snuptag, således som man synes det måtte kunne ske.

Må jeg om de forslag, vi nu behandler, sige, at de ikke er udtryk for et enkelt partis principielle opfattelse af, hvordan folkepensionsspørgsmålet bør løses. Det har været nødvendigt at fravige principper til fordel for et praktisk resultat. Det er regeringens ønske, og det er de to forslagsstillende partiers ønske, at den ordning, vi nu behandler, skal kunne opnå bredest mulig tilslutning. Derfor har forslagene taget hensyn til synspunkter, som er gjort gældende fra andre partier.

Lægger man fællesforslaget, venstres forslag og det konservative folkepartis forslag til en overbygning på aldersrenten ved siden af hinanden og sammenligner dem, vil man kunne finde fælles træk på mange områder. Jeg nævner, at ordningerne er foreslået at skulle omfatte alle. Jeg nævner en vis overensstemmelse i satsernes størrelse. Jeg næv-